

Mindretallet er med Flertallet enig i, at det ikke gaar an i de i § 318 ommeldte Tilfælde at lade Forsikring træde i Eds Sted, og stiller derfor under Nr. 126 Forslag om, at dette kun skal kunne ske i de Tilfælde, hvor Sagens Afgørelse ved Parts Ed (eller Forsikring) beror paa Rettens frie Skøn.

Ændringsforslaget Nr. 127 til § 335 gaar ud paa at rette, hvad der formentlig kun er en Inkurie. Naar Sagsøgeren ikke ved at hævde Sagen, kan udelukke Sagsøgte fra at faa Dom for tingfæstede Modkrav, maa der gives Sagsøgte en Ret til at kræve Domsbehandling berammet, da Sagsøgeren ellers ved at undlade dette kunde skille Sagsøgte ved hans Ret til at faa Dom for Modkravet.

Ændringsforslag Nr. 128 til § 336 tillægger Udvalget en ikke ringe Betydning. Det vil i mange Tilfælde kunne tjene til at spare Vidneførsel o. desl., naar det kan opsættes at tage Bestemmelse herom, indtil Parterne ere afhørte. Det kan da hænde, at der overhovedet intet bliver at føre Vidner om, da Sagens hele Faktum kan være bragt paa det rene ved Parternes Afhørelse, og det vil ogsaa ofte være Tilfældet, at de Punkter, for hvilke det bliver fornødent at føre andet Bevis, ere blevne formindskede ved Parternes egne Forklaringer. Naar henses til, hvor byrdefuld Vidnepligten er for Vidnerne, og hvor megen Tid Vidners Afhørelse og Svarenes Protokollation tager for Retten, og hvor uheldig Indflydelse dette sidste har paa den mundtlige Forhandlings raske og livlige Gang, vil det formentlig indses, at dette Ændringsforslag er hensigtsmæssigt. Det er formentlig ufornødent at gøre opmærksom paa, at det ikke gøres overflødigt ved § 341.

Ændringsforslagene Nr. 130, 131 og 133, stillede af hele Udvalget, til §§ 368 og 392 gaa ud paa at vende tilbage til Kommissionens forslag ved at henlægge Meddelelse af Tilladelser til Paaanke eller Kære efter de ordentlige Fristers Udløb udelukkende til Højesteret selv. Det synes Udvalget mest at passe med Princippet om Forvalt-

ningens Adskillelse fra Domstolene. I alt Fald finder Udvalget det uheldigt, at saadanne Tilladelser kunne gives begge Steder, baade af Justitsministeren og af Højesteret, og at der saaledes aabnes Mulighed for, at en forskellig Praksis uddanner sig paa de to Steder.

Ændringsforslag Nr. 134 til § 393 gaar ud paa at henlægge Afgørelsen af Spørgsmaal om ny Foretagelse af Sagen ved Højesteret til denne Ret selv, idet man finder, at et saa vigtigt, ekstraordinært og i Parternes Ret indgribende Skridt ikke bør kunne foretages af andre end Domstolene. Naar Bevillinger af denne Art, der i øvrigt neppe kunne gives i civile Sager, hidtil have været givne af Kongen i Statsraadet og naturligvis efter Indstilling af Justitsministeren, hænger det sammen med det hele processuelle Bevillingsvæsen og det derafflydende Forhold mellem Regeringsmyndigheden og Højesteret, som ikke passer med den ny Rettergang og med Princippet om Domstolenes Adskillelse fra Forvaltningen og derfor bortfalder paa alle andre Punkter, f. Eks. Anticipationsbevillinger, Bevillinger til Sagers Overgang fra et Højesteretsaar til et andet, til at fremsætte ny Indsigelser og Beviser o. s. v. Udvalget foreslaar derfor paa dette Punkt at vende tilbage til Kommissionens Forslag.

Ændringsforslagene under Nr. 136 til § 405 saa vel som under Nr. 137 til § 406 og Nr. 138 til § 411 gaar ud paa at hævde det samme Princip som de foregaaende Ændringsforslag, nemlig at alle Tilladelser til at fravige de processuelle Lovregler maa meddeles af Domstolene selv og ikke længere skulle kunne gives ad administrativ Vej.

Ændringsforslagene under Nr. 139, 140 og 141 til §§ 427, 440 og 441 behøve neppe nogen nærmere Forklaring.

Ændringsforslaget Nr. 142 hænger sammen med, at Udvalgets Flertal ikke stemmer for Kommunedommer-Institutionen.

Ændringsforslag Nr. 143 er motiveret foran Sp. 2094 ff.

Som der bemærket er der til Æn-